

การใช้สิทธิเรียกร้องในทางแพ่งอันเกิดจากมูลความรับผิดชอบในทางอาญานั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43 กำหนดให้พนักงานอัยการมีอำนาจเรียกค่าสินไหมทดแทนแทนผู้เสียหายได้เฉพาะความผิดอาญา 9 ประการ ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมีข้อจำกัดอำนาจ และไม่สามารถเยียวยาความเสียหายได้อย่างครบถ้วนและครอบคลุม จึงเป็นเหตุให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 โดยกำหนดให้ผู้เสียหายสามารถยื่นคำร้องเรียกค่าสินไหมทดแทนเพื่อ ความเสียหายอย่างอื่น นอกเหนือจากที่พนักงานอัยการมีอำนาจเรียกแทนได้

จากการศึกษาพบว่า ในประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ ประเทศฝรั่งเศส ประเทศออสเตรเลีย และประเทศเยอรมันได้มีการกำหนดมาตรฐานในการอำนวยความสะดวกด้วยการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายในคดีอาญาหรือเหยื่ออาชญากรรม โดย บทบัญญัติแห่งกฎหมายได้กำหนดถึงวิธีการแจ้งสิทธิต่าง ๆ ให้แก่ผู้เสียหายทราบตลอด กระบวนการพิจารณาคดี ซึ่งเริ่มตั้งแต่ในชั้นสอบสวน ชั้นพนักงานอัยการ รวมถึงชั้น การพิจารณาคดีของศาล นอกจากนี้ ในประเทศออสเตรเลียมีบทกฎหมายที่กำหนดให้ พนักงานอัยการมีอำนาจยื่นคำร้องเรียกให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหาย รวมทั้งมี อำนาจแถลงและนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการเรียกค่าสินไหมทดแทนแทนผู้เสียหายได้

แต่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยยัง ไม่มีการบัญญัติใน เรื่องการแจ้งสิทธิต่าง ๆ ให้แก่ผู้เสียหายในคดีอาญาทราบไว้อย่างชัดเจน และยังไม่ มี บทบัญญัติที่กำหนดให้พนักงานอัยการมีอำนาจเรียกค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา 44/1 แทนผู้เสียหายได้ ซึ่งมีผลทำให้การกลับคืนสู่ฐานะเดิมของผู้เสียหายไม่เป็นไปอย่าง ทันทีทันใดในการบรรเทาค่าเสียหาย นอกจากนี้ สิทธิในการเรียกค่าสินไหมทดแทนยัง ตกเป็นภาระหน้าที่ของผู้เสียหายที่จะต้องยื่นคำร้องและดำเนินการในชั้นศาลด้วยตนเอง ซึ่งบทบัญญัติกฎหมายยังไม่สามารถให้ความคุ้มครองแก่สิทธิของผู้เสียหายได้อย่าง ครบถ้วน

ดังนั้น ผู้เขียนเห็นว่า หากมีการแก้ไขบทบัญญัติกฎหมายโดยกำหนดให้ พนักงานสอบสวนมีหน้าที่ต้องแจ้งสิทธิในการเรียกค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย ทราบ และกำหนดให้พนักงานอัยการมีอำนาจยื่นคำร้องแทนผู้เสียหาย ย่อมจะเกิด ประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เสียหาย และเป็นผลให้การดำเนินคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา ของพนักงานอัยการเป็นไปอย่างกว้างขวาง โดยไม่ถูกจำกัดอำนาจเหมือนดังที่กฎหมาย กำหนดไว้ตามมาตรา 43 นอกจากนี้ ทำให้สิทธิของผู้เสียหายหรือเหยื่ออาชญากรรม ได้รับการเยียวยาความเสียหายได้อย่างครอบคลุมและเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น เพื่อนำมา ซึ่งการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายในคดีอาญาอย่างแท้จริง

In regard to exercising the right to file claims in civil cases stemming from the liability incurred by defendants in criminal cases, Article 43 of the Code of Criminal Procedure stipulates that the prosecuting attorney is authorized to file claims for dommages-intérêts (damages) on behalf of parties having suffered damages by reference to nine grounds or bases for appropriate judicial action. However, the researcher has determined that these grounds are inadequate, inasmuch as they restrict judicial authority in a fashion deleterious to the interests of parties having incurred damages and cannot provide legally prescribed remedies for such damages in a thoroughgoing fashion. Therefore, the researcher has concluded that Article 44/1 should be amended in order to permit the filing of claims for dommages intérêts in a

more capacious manner than is currently allowed in view of the restricted authority of the prosecuting attorney in such cases.

In conducting a comparative examination pertinent to claims for damages in other jurisdictions, the researcher found that in the United States of America (USA), the United Kingdom (England), the Republic of France (France), and the Commonwealth of Australia (Australia) and the Bundesrepublik Deutschland (German), criteria for filing claims for damages are more widely applicable than is the case in the Kingdom of Thailand (Thailand). These criteria allow for the rendering of justice in cases involving injured parties in addition to extending greater protection to the rights of injured parties in criminal cases or to victims of crimes. In these three jurisdictions, explicit legal provisions stipulate the means whereby the rights of injured parties at every phase of judicial proceedings are taken cognizance of in an explicit and unambiguous fashion and accordingly directly conveyed to the injured parties in question. This is the case in regard to the three main phases of such cases, phases commencing with the initial investigation of putative criminal acts to the amassing of evidence and trial preparations of the prosecuting attorney and the court trial proper. Furthermore, in Australia, there are legal provisions which stipulate that the prosecuting attorney has the authority to file a petition requiring that the defendant pay punitive or exemplary damages as compensation to the injured party. These punitive damages go beyond the scope of remedies prescribed for actual damages. Furthermore, in

such cases, the prosecuting attorney is authorized to provide information pertinent to accessing dommages intérêts incurred by the injured party.

However, the Thai Code of Criminal Procedure is devoid of prescriptions analogous to those found in the Australian jurisdiction just mentioned and the American jurisdiction mentioned above in the sense that unequivocal and explicit prescriptions concerning the rights of injured parties in criminal cases are conspicuously absent. Moreover, under Article 44/1, no provisions are made for granting the prosecuting attorney the authority to file claims for dommages intérêts on behalf of the injured party. The untoward upshot is that the injured party is incompletely compensated and proper legally-binding remedies are not fully provided. Subsequently, the onus is placed on the injured party by virtue of the fact that said party must file on his or her own behalf a petition for being awarded compensation as a legally-binding remedy for damages incurred. Consequently, in Thailand, protection for the rights of injured parties in such cases is insufficient and otherwise inadequate.

Therefore, the researcher has concluded that the aforesaid legal provisions must be amended if justice is to be served. It should be explicitly and unequivocally stipulated that investigatory officials must advise injured parties that said parties have the right to claim dommages intérêts. Moreover, the prosecuting attorney should be granted the authority to file petitions on behalf of injured parties so as to maximize the benefits accruing to said parties. If so, the consequence would be that the prosecuting attorney could

broaden the scope of judicial proceedings in cases in which criminal cases closely impinge upon civil cases. Moreover, this would mean that the authority exercised by prosecuting attorneys would be widened and less restricted in such cases as is currently required by Article 43. Furthermore, the rights of the injured persons who are victims of crime would accordingly have to be honored by explicitly requiring remedies not be merely restitutive, but should go further by virtue of awarding compensatory punitive damages in a thoroughgoing and more extensive manner to the end of ensuring that the rights of injured parties are fully and genuinely upheld in criminal cases such as these.